

Neděle 26.11.2006 – Sbor Církve bratrské v Praze 3
(poslední neděle církevního roku)

Mk 4,13-20 „Boží velká trpělivost“

V rodině, ve škole a v církvi je to v něčem hodně podobné. Hodně se tam mluví a málo podle toho dělá. Kolik se toho napovídají rodiče svým dětem než je naučí základním návykům a pravidlům chování! A jak často se rodičům zdá všechno jejich úsilí zbytečné! Kolik slov, vět a pouček slyší děti ve škole! Kolikrát je to třeba opakovat a procvičovat než to děti umí! Není to v církvi také trochu tak? Kázání Božího Slova je středem bohoslužeb, Bible je považována za autoritu a měřítko víry a křesťanského života. Každou neděli přicházejí křesťané do kostelů a modliteben pro novou *porci* biblického vyučování, někteří slyší v týdnu ještě další výklad v biblické hodině. Kromě toho se předpokládá, že křesťané si čtou Bibli sami....A stejně se lidem kolem nás zdá, že křesťané nejsou o moc lepší než nevěřící! Co se děje s tou spoustou moudrých rad a biblickým slovem? Na konci církevního roku se můžeme ptát, jakými posluchači Božího slova jsme byli v roce 2006? Jak, kde a v čem se změnil náš život díky tomu, co nám Bůh položil na srdce? Známe lépe Pána? Jsme dál v poslušnosti? Je ten další rok biblického vyučování vidět v proměně charakteru?

1. Lidská váhavost a satanová pohotovost (14-15)

Ježíš známým obrazem ze života vysvětluje, co se vlastně děje tehdy, když se v církvi káže Boží slovo. Je to *jako* taková setba. Podobenství o rozséváči dává odpověď na otázku, jak je možné, že při kázání Božího slova přináší užitek jen část té vzácné setby. - Ve svém podobenství nám Pán Ježíš nastavuje takové zrcadlo a ukazuje nejdříve *na lidskou váhavost* jako překážku Božího působení. Snad je to tvrdost lidského srdce, která působí, že člověk „uslyší“ a nic se neděje. Své srdce zatvrdil vůči Bohu nejen egyptský král kdysi (Ex 4,21 7,3), ale také Boží vyvolený Izrael (Ž 64,6 Ez 11,19). Proto Pán Bůh tak naléhavě připomíná: „*Jestliže dnes uslyšíte Jeho hlas, nezatvrzujte svá srdce ve vzdoru*“ (Žid 3,15 4,7).

Kdyby se mě někdo zeptal, co považuji za překážku správného přijímání Božího slova, možná bych řekl, že to, když někdo ve shromáždění spí. Když někdo spí, tak neslyší a nic z toho nemá! *Příklad: usínající posluchač v Brně...*

Pán Ježíš to vidí jinak a lépe. On ví, že mezi posluchači jsou takoví, kteří mají tvrdé srdce. S takovými má Bůh těžkou práci. Za to jsou snadnou kořistí satanovou. Četli jsme: „*Hned přichází satan a bere slovo do nich zaseté.*“ Možná si myslíme, že satan pobývá pouze v místech, kam křesťané obvykle nechodí. Ale z Ježíšových slov slyšíme, že satan přihází také do kostela. Chodí mezi křesťany, aby kazil a rušil Boží dílo. – On se nepotřebuje starat o světáky. Ti mu neutečou, ti mu patří tak jako tak. On obchází křesťanská shromáždění a snaží se využít tvrdosti srdce a nerozhodnosti posluchačů Božího slova. Podle slov Pána Ježíše se mu to docela daří! – Část setby Božího slova přichází nazmar, protože je lidé nepřijímají.

2. Lidská povrchnost (16-17)

Další příklad z podobenství mluví o tom, že jsou lidé, kteří sice Boží slovo slyší, přijmou je, ale jsou *povrchní*. To jsou posluchači, kteří se dají snadno pro nějakou věc nadchnout, také pro evangelium. To není samo o sobě špatné. Ale je důležité, aby takové nadšení vydrželo. Teprve v těžkostech se totiž ukáže a pozná, zda Ježíš je pro nás tím prvním a nejdůležitějším a zda jsme ochotni pro Krista a kvůli víře trpět, snést škodu. Každodenní úkoly, zkoušky a starosti prověřují naši víru a náš charakter. O povrchních lidech Ježíš říká, že se „*horší*“, že odpadávají. Jak snadno a rychle se nadchli, tak snadno a rychle zase vychladnou.

Pro zdravý růst rostliny jsou důležité kořeny. V duchovním životě potřebujeme jít rovněž „do hloubky“ Potřebujeme být „*zakořeneňi v Kristu*“. K duchovním kořenům se dostáváme cestou pokání. K tomu, abychom zapustili kořeny, potřebujeme také čas. Je to proces...

Boží slovo je tedy třeba přijímat rychle (*aby nám je nevezal satan*), ale zároveň v pokoře a v pokání. Jenom tak to vede k prohloubení našeho života, naší víry a přinese ovoce...

3. *Rozpolcenost posluchačů* (18-19)

Někdy je Boží dílo v našem životě ohroženo zvenčí, jindy hrozí nebezpečí vnitřní. To pak setba Božího slova v něčem připomíná setbu do trní. V čem je to podobné?

Pán Ježíš zde myslí na „*starosti tohoto věku*“ (starosti o živobytí). Je to známé téma z Kázání na hoře. Starat se musíme, ale každodenní starosti se nemají stát trápením. Naše starosti nám nemají zastřít výhled k nebi. Tak snadno zapomínáme na to, že máme mocného Boha a dobrého Otce v nebi. Potřebujeme si připomínat, že Bůh nás miluje a že se o nás stará (1Pt 5,7). *Příklad: farář a sedlák se senem (je lepší sedět v kostele a myslet na seno anebo uklízet seno a myslet na kostel?)*

Dalším pokušením je „*klam bohatství*“. Peníze lidem dávají falešný pocit jistoty a mnozí si proto myslí, že s penězi všechno dobře zvládnou. V Bibli ovšem čteme, že blahobyť je člověku větším nepřítelem než utrpení. A ap. Pavel dokonce říká, že „*kořenem všeho zlého je láska k penězům*“ (1Tm 6,10). Proto máme dávat na to pozor, abychom se nenechali odvést od důvěry v Boha spoléháním na to, co máme...

Jako další nebezpečí pro Boží slovo v našem srdci jmenuje Ježíš „*žádosti po ostatních věcech*“ (chtivost). Také ty „*vnikají do nitra a dusí Slovo*“. Různé tužby našeho srdce nás mohou natolik zaměstnat, že pro Boží slovo a jeho vliv nezůstane žádné místo!

Kdo má *rozpolčené srdce* jako bohatý muž z evangelia, kdo chce mít, jako on, Ježíše, ale zároveň také bohatství, kdo si chce přitom užívat života, ten nemůže skončit jinak, než zmíněný muž, který odešel smutný. Kdo naopak chce, aby při něm rostl užitek Božího slova, ten musí ze svého srdce důsledně odstraňovat „*plevel*“ ustaranosti, lakomství a různých žádostí. V každodenním vyznávání a pokání.

4. *Lidská poslušnost* (20)

Nakonec slyšíme, že mezi posluchači jsou také takoví, kteří Boží slovo přijímají a v jejich životě to je vidět. Na první pohled se zdá, že tu není rozdíl oproti 16.v. V původním textu je však použito dvou odlišných výrazů: *povrchní lidé* přijímají Boží slovo jen na chvíli, ti *poslušní z 20.v.* je přijímají jako normu pro svůj život, jako normu, která má platnost také pro ně, protože je normou jejich Pána. Boží slovo přináší opravdový užitek v životech těch posluchačů, kteří se staví pod Boží slovo, pod jeho soud a nárok, a ne nad ně jako kritikové... Pán Ježíš hledá mezi svými posluchači takové, kteří Jeho slovo slyší a přijímají je tak, že podle něho žijí, berou je vážně a nechají se jím formovat.

Co můžeme udělat pro to, abychom byli dobrými posluchači? Je třeba začít *důvěřovat Ježíši Kristu* a svěřit Mu svůj život. Další pomocí k osobnímu duchovnímu růstu je *modlitba před každou četbou Bible*. Tím si připomínáme, že z Bible k nám mluví Pán a že na Boží slovo je třeba odpovídat poslušností v konkrétních věcech. Když jdeme do shromáždění, měli bychom *se za ně modlit* a prosit také za sebe, abychom slyšeli, co nám Bůh říká do naší situace. A pak: pro někoho je to samozřejmost, ale pro jiného ne: do shromáždění je třeba *přijít včas*. Nakonec je ještě důležité *modlit se za kazatele* a jeho službu!

Slovo, o kterém Ježíš mluví, není obyčejné lidské slovo. Je to Boží slovo, které má moc měnit náš život. Bůh v něm mluví s námi o své lásce, o svém odpuštění, o své ochraně a pomoci. Upozorňuje nás na nebezpečí a napomíná. Ještě jindy je to slovo, kterým nás Pán Ježíš vyučuje anebo zve ke konkrétní odpovědnosti a úkolu v církvi. On chce, abychom Mu vždy důvěřovali, vždy se uměli spolehnout na Jeho slovo a nechali se jím vést.

Pán Ježíš dobře věděl, že ve své práci narazí na odpor a nepřátelství a že Jeho cesta skončí smrtí. Nenechal se zvíkat neúspěchem a šel dál. Šel proto, že musel a že chtěl. Vedla Ho láska k lidem a poslušnost vůči Otci. Na našem místě se vypořádal s hříchem a jeho důsledky. Jeho smrt a Jeho vzkříšení nám otevřely cestu k novému začátku a k novému životu.

Proto je tak důležité dobře naslouchat tomu, co Bůh říká, a učit se poslechnout Jeho moudré rady. Tak roste Boží vliv v našem životě a je při nás vidět ovoce Ducha sv.

(25.11.2006 – B. Kaleta)